(४३) परस्य न परस्येति ममेति न ममेति च ॥
तदास्वादे विभावादेः परिच्छेदो न विद्यते।

ननु तथापि कथमेवमलौकिकत्वमेतेषां विभावादीनामिष्यते।

(४४) विभावनादिव्यापारमलौकिकमुपेयुषां ॥
अलौकिकत्वमेतेषां भूषणं न तु दूषणं।

आदिशब्दादनुभावनसञ्चारणे। तत्र विभावनं रत्यादेर्विशेषेणास्वादाङ्कुरणयोग्यतानयनं॥ अनुभावनमेवम्भूतस्य रत्यादेः समनन्तरमेव रसादिरूपतया भावनं॥ सञ्चारणं तथाभूतस्यैतस्य सम्यक्चारणं॥ विभावादीनां यथासङ्ख्यं कारणकार्य्यसहकारित्वे कथं त्रयाणामपि रसोद्बोधे कारणत्वमित्युच्यते।

(४५) कारणं कार्य्यसञ्चारि रूपा अपि हि लोकतः ॥
रसोद्बोधे विभावाद्याः कारणान्येव ते मताः।

ननु तर्हि कथं रसास्वादे तेषामेकः प्रतिभास इत्युच्यते।

(४६) प्रतीयमानः प्रथमं प्रत्येकं हेतुरुच्यते ॥
ततः सम्बलितः सर्व्वो विभावादिः सचेतसां।
प्रपानकरसन्यायाच्चर्व्यमाणो रसो भवेत्॥

यथा खण्डमरिचादीनां सम्मेलनादपूर्व्व इव कश्चिदास्वादः प्रपानकरसे सञ्जायते विभावादिसम्मेलनादिहापि तथेत्यर्थः॥ ननु यदि विभावानुभावव्यभिचारिभिर्म्मिलितैरेव रसस्तत् कथं एकस्य द्वयोर्वा सद्भावेऽपि स स्यादित्युच्यते।